

فه زله كانی ته وحید

[کوردی - کوردی - kurdish]

موحه مه د بن ئیبراهیم نه لتوه یجری

وهرگیڕانی: دهستهی بهشی زمانی کوردی نه مائپه ری ئیسلام هاوس

پینداچونه وهی: پشتیوان سایبر عهزیز

2013 - 1434

IslamHouse.com

فضائل التوحيد

« باللغة الكردية »

محمد بن إبراهيم التويجري

ترجمة: فريق قسم اللغة الكردية بموقع دار الإسلام

مراجعة: بشتيوان صابر عزيز

2013 - 1434

IslamHouse.com

فه زله کانی ته وحید

۱- خوی گه وره ده فهرمویت: ﴿وَذَا التُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُعَاضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ [الأنبياء: ۸۷]

واته: وه (باسی) زهننون (یونس بکه که پیغه مبهری خه لکی نهینه و بوو) کاتی رویشت به توره یی (گه له که یی به جی هیشت) وای ده زانی نئمه تهنگانه یی به سهردا ناهینین جا له تاریکیه کاندا (تاریکی شهو و دریا و ناوسکی نههنگ) هاواری کرد (ئه یی پهروه ردگار) به راستی هیچ په رستراویک نی یه جگه له تو پاک یی و بیگه ردی بو تو یه، بیگومان من له سته مکاران بووم.

۲- خوی گه وره ده فهرمویت: ﴿إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿۳۰﴾ نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهَى أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدَّعُونَ ﴿۳۱﴾ نَزَّلْنَا مِنْ عَقُورِ رَجِيمٍ﴾ [فصلت: ۳۰ - ۳۲].

واته: به‌راستی ئەوانه‌ی ووتیان خوا په‌روه‌ردگارمانه‌و له‌پاشان به‌رپك وراستی (له‌سه‌ر ئایین) به‌رده‌وام بوون، فریشته‌كان پۆل پۆل دینه‌ لایان (كاتی مردن یان زیندوو بوونه‌وه) (پییان ده‌لین): مه‌ترسن و خه‌فت مه‌خۆن وه‌ مزده‌بی لیتان به‌و به‌هه‌شته‌ی كه‌ به‌لینتان پپی درابوو (٣٠) ئیمه‌ له‌ژیانی دنیا و له‌ پوژی دواپیدا دوستی ئیوه‌ین وه‌ له‌و (به‌هه‌شته‌دا) هه‌رچی هه‌زی لی بکه‌ن بو‌تان ئاماده‌یه‌ وه‌ هه‌رچی داوا بکه‌ن له‌ویدا له‌ خزمه‌تتاندایه (٣١) رپز لینان و میوانداریه‌ له‌لایه‌ن خوای لیبورده‌ی میهره‌بانه‌وه. (ته‌فسیری پوخته‌ی قورئان).

٣- وعن عبادة بن الصامت رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: « مَنْ شَهِدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَأَنَّ عِيسَى عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ وَالْجَنَّةُ حَقٌّ وَالنَّارُ حَقٌّ أَدْخَلَهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ عَلَى مَا كَانَ مِنَ الْعَمَلِ ». متفق عليه.

واته: (هه‌رکه‌س شایه‌تی بدات كه‌ هه‌یچ په‌رستراویکی به‌هه‌ق نییه‌ جگه‌ له‌ (الله) و موحه‌مه‌دیش به‌نده‌و په‌وانه‌کراوی خوایه‌، وه‌ شاهیدی بدات كه‌ عیسا (سه‌لامی خوای لی بی‌ت) به‌نده‌ی خوا و له‌لایه‌ن په‌روه‌ردگاروه‌

رڼوځی به بهردا کراوه، ووشه یه کی پیروژی ئه وه که به خشی به مهربه م، وه به ههشت راسته و، ئاگر راسته، خوی گه وره ده یخاته به هه شته وه به هو ی ئه و کرده یه ی له سه ری بووه .)

۴- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ: مَنْ أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ؟ فَقَالَ: « لَقَدْ ظَنَنْتُ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ أَنْ لَا يَسْأَلَنِي عَنْ هَذَا الْحَدِيثِ أَحَدٌ أَوْلُ مِنْكَ لَمَّا رَأَيْتُ مِنْ حِرْصِكَ عَلَى الْحَدِيثِ أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَبْلِ نَفْسِهِ ». أخرجه البخاري.

واته: له ئه بو هورهیره وه خوا لئی رازی بئت فه رموی: و وتم ئه ی پغه مبه ری خوا: کئ به خته وه رین که سه به شه فاعه ت له رڼوژی قیامه تدا؟ فه رموی: " گومانم وا بوو ئه ی ئه بو هورهیره که وه هیچ که س ئک له پئش ت و ئه م پرسیاره م لی ناکات، چونکه بینیم ت و زور سوور بویت له سه ر ئه م فه رمووده یه. به خته وه ترین که س به شه فاعه تم له رڼوژی قیامه تدا ئه و که سه یه که به راستی و ئی خلاصه وه له ناخی دل یه وه بئیت لا اله الا الله.